

Μάικλ Σκοτ

Ο ΑΛΧΗΜΙΣΤΗΣ

{ Τα Μυστικά του Αθάνατου }
ΝΙΚΟΛΑΣ ΦΛΑΜΕΛ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE ALCHEMYST,
THE SECRETS OF THE IMMORTAL NICHOLAS FLAMEL
Από τις Εκδόσεις DELACORTE PRESS, Νέα Υόρκη 2007

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Αλχημιστής – Τα μυστικά
του Αθάνατου Νικόλας Φλαμέλ**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Michael Scott

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τατιάνα Σταυρουλάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ντάνυ Γιέρρου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Michael Scott, 2007

This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Random House, Inc.

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Michael Wagner, 2007

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2008

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2008, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-463-0

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών χλωρίου και φιλικό προς το περιβάλλον.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Μάικλ Σκοτ

Ο ΑΛΧΗΜΙΣΤΗΣ

Τα Μυστικά του Αθάνατου
ΝΙΚΟΛΑΣ ΦΛΑΜΕΛ

Μετάφραση: Τατιάνα Σταυρουλάκη

Στην Κλοντέτ, φυσικά.
Iamque opus exegi
(Επιτέλους το έργο ολοκληρώθηκε)

Είμαι θρύλος.

Ο θάνατος δεν μπορεί να με διεκδικήσει, στην αρρώστια είμαι άτρωτος. Αν με κοιτάξετε ετούτη τη στιγμή, μάταια θα αναρωτηθείτε για την ηλικία μου, κι όμως, γεννήθηκα πριν από σχεδόν επτά αιώνες, το Σωτήριο Έτος 1330.

Έκανα πολλά στον καιρό μου: υπήρξα γιατρός και μάγεις, βιβλιοπώλης και στρατιώτης, δάσκαλος των γλωσσών και της χημείας, φύλακας του νόμου και κλέφτης συνάμα.

Μα πάνω από όλα αυτά ήμουν αλχημιστής. Ήμουν ο Αλχημιστής.

Όλοι με θεωρούσαν τον πιο σπουδαίο ανάμεσα στους Αλχημιστές, κι ήμουν περιζήτητος: αυτοκράτορες, βασιλιάδες και πρίγκιπες γύρευαν τη συμβουλή μου, ακόμα και ο Πάπας ο ίδιος. Γνώριζα πώς να μετατρέπω τα κοινά μέταλλα σε χρυσάφι, πώς να μεταμορφώνω απλές πέτρες σε πολύτιμους λίθους. Και όχι μόνο: ανακάλυψα το μυστικό της Αιώνιας Ζωής, βαθιά κρυμμένο σ' ένα βιβλίο πανάρχαιας μαγείας.

Τώρα, όμως, απήγαγαν τη γυναίκα μου, την Περενέλ, κι έκλεψαν το Βιβλίο.

Αν δεν το βρούμε, σύντομα θα γεράσουμε. Μέσα στο διάστημα ενός κύκλου της σελήνης, θα μαραθούμε και θα πεθάνουμε. Και τότε, το κακό που τόσο καιρό πολεμούσαμε θα θριαμβεύσει. Η Φυλή των Παλαιών θα διεκδικήσει ξανά ετούτη τη Γη και θα εξαφανίσει την ανθρωπότητα από τον πλανήτη μας.

Όμως δε σκοπεύω να νικηθώ δίχως να δώσω μάχη.

Διότι εγώ είμαι ο αθάνατος Νίκολας Φλαμέλ.

Από το Ημερολόγιο του Αλχημιστή Νίκολας Φλαμέλ.

Σήμερα Πέμπτη, 31 Μαΐου,
στο Σαν Φρανσίσκο, την τωρινή πατρίδα μου.

Πέμπτη,
31 Μαΐου

Η Σόφι Νιούμαν έσφιγγε νευρικά το ακουστικό του μπλουτούθ. «Μα πες μου, σε παρακαλώ: ποιος θα φορούσε παλτό στο Σαν Φρανσίσκο μέσα στο κατακαλόκαιρο;»

Στην άλλη άκρη της χώρας, η Ελ, η φίλη της, που πάντα την απασχολούσαν τα ζητήματα της μόδας, ρώτησε με ύφος επαγγελματικό: «Τι παλτό ακριβώς;»

Η Σόφι σκούπισε τα χέρια της στο πανί που ήταν πιασμένο στις τιράντες της ποδιάς της, βγήκε από τον πάγκο της άδειας καφετέριας και πήγε στο παράθυρο, παρατηρώντας τους άντρες που έβγαιναν από ένα αυτοκίνητο στην απέναντι μεριά του δρόμου. «Χοντρά, κατάμαυρα μάλλινα παλτά. Μάλιστα, φορούν και μαύρα γάντια· και καπέλα· και τεράστια γυαλιά ηλίου». Κόλλησε το πρόσωπό της στο τζάμι. «Ακόμα και για τούτη δω την πόλη, αυτό είναι πολύ περριέργο».

«Μήπως είναι νεκροθάφτες;» Η φωνή της Ελ, μέσα από τα παράσιτα του κινητού, χανόταν και ξαναρχόταν. Η Σόφι άκουγε κάτι ζοφερό να παίζει δυνατά στο βάθος – μου-

σική από τα συγκροτήματα *Λακριμόζα* ή *Αμόρφις*, ίσως: η Ελ δεν είχε ξεπεράσει εντελώς την *Γκοθ* φάση της.

«Μπορεί», απάντησε η Σόφι, χωρίς μεγάλη σιγουριά. Είχε προσέξει το παράξενο αυτοκίνητο λίγα λεπτά νωρίτερα, ενώ φλυαρούσε με τη φίλη της στο τηλέφωνο. Μακρύ και λαμπερό, έμοιαζε σαν να είχε ξεπηδήσει από κάποια παλιά, ασπρόμαυρη ταινία. Την ώρα που περνούσε απ' έξω, το φως του ήλιου άστραψε πάνω στα σκούρα παράθυρά του, λούζοντας στιγμιαία το εσωτερικό της καφετέριας με ζεστό, χρυσοκίτρινο φως. Η ξαφνική λάμψη τύφλωσε προς στιγμήν τη Σόφι, αλλά αυτή συνέχισε να παρακολουθεί το αυτοκίνητο, που έφτασε στους πρόποδες του λόφου, γύρισε αργά πίσω και, χωρίς να ανάψει τα φλας, σταμάτησε μπροστά στο *Μικρό Βιβλιοπωλείο*, ακριβώς απέναντι.

«Μπορεί και να είναι μαφιόζοι», είπε μελοδραματικά η Ελ. «Ο μπαμπάς μου ξέρει κάποιον που είναι στη Μαφία. Αλλά αυτός οδηγεί μια *Πρίους*», πρόσθεσε.

«Τούτο δω σίγουρα δεν είναι Πρίους», είπε η Σόφι, παρατηρώντας το αυτοκίνητο. Οι δύο μεγαλόσωμοι άντρες στέκονταν στην άκρη του δρόμου, με κουμπωμένα τα χοντρά παλτά τους. Τα υπερβολικά μεγάλα γυαλιά τους έκρυβαν τα πρόσωπά τους.

«Ίσως να κρυώνουν, πού ξέρεις... Δεν κάνει κρύο στο Σαν Φρανσίσκο;» ρώτησε η Ελ.

Η Σόφι Νιούμαν έριξε μια ματιά πίσω της, στο ρολόι-θερμόμετρο που κρεμόταν στον τοίχο πάνω από τον πάγκο. «Είναι δύο και τέταρτο, το μεσημέρι, εδώ, και το θερμόμετρο δείχνει 28 βαθμούς», είπε. «Πίστεψέ με, δεν μπορεί να κρυώνουν. Σίγουρα σκάνε από τη ζέστη. Για στάσου», είπε ξαφνικά, «σαν κάτι να συμβαίνει».

Η πίσω πόρτα άνοιξε. Ένας άλλος άντρας, ακόμα πιο μεγαλόσωμος από τους δύο πρώτους, σύρθηκε με κόπο έξω από το αυτοκίνητο. Καθώς έκλεινε την πόρτα, το φως του

ήλιου έπεσε για λίγο στο πρόσωπό του. Η Σόφι πρόλαβε να δει ένα δέρμα χλομό, φαιό, αρρωστιάτικο. Ρύθμισε την ένταση στο ακουστικό της. «Λοιπόν. Θα έπρεπε να ήσουν εδώ και να έβλεπες τι βγήκε μόλις τώρα από το αυτοκίνητο. Ένας τεράστιος τύπος με γκρίζο δέρμα. Γκρίζο. Ίσως αυτό να είναι η εξήγηση. Μπορεί να έχουν κάποια δερματοπάθεια».

«Μια φορά είδα ένα ντοκιμαντέρ του Νάσιοναλ Γεογκράφικ για ορισμένους ανθρώπους που δεν κάνει να βγαίνουν στον ήλιο...» πήγε να πει η Ελ, όμως η Σόφι δεν την άκουε πια.

Και τέταρτο άτομο βγήκε από το αυτοκίνητο.

Ήταν ένας μικρόσωμος, σβέλτος ανθρωπάκος. Φορούσε ένα καλοφτιαγμένο ανθρακί κοστούμι με γιλέκο, λιγάκι παλιομοδίτικο αλλά σίγουρα ραμμένο κατά παραγγελία. Τα μαλλιά του, γκρίζα σαν στιλπνό σίδηρο, ήταν σφιχτά δεμένα σε αλογοουρά. Στο οστεώδες πρόσωπό του, η περιποιημένη, μυτερή γενειάδα, που έκρυβε το στόμα και το σαγόνι του, ήταν μαύρη με μερικές γκρίζες τούφες. Απομακρύνθηκε από το αυτοκίνητο και πήγε κάτω από τη ριγέ τέντα που προστάτευε τα ράφια με τα βιβλία έξω από το κατάστημα. Όταν διάλεξε ένα βιβλίο με πολύχρωμο, μαλακό εξώφυλλο και το στριφογύρισε στα χέρια του, η Σόφι πρόσεξε ότι φορούσε γκρίζα γάντια. Τα μαργαριταρένια κουμπιά που τα έκλειναν στον καρπό λαμπύρισαν για μια στιγμή στο φως.

«Μπαίνουν στο βιβλιοπωλείο».

«Ο Τζος δουλεύει ακόμα εκεί;» ρώτησε αμέσως η Ελ.

Η Σόφι αγνόησε το ξαφνικό ενδιαφέρον στη φωνή της. Ένωθε πολύ άβολα που η καλύτερή της φίλη καλόβλεπε το δίδυμο αδελφό της. «Ναι. Θα του τηλεφωνήσω για να μάθω τι τρέχει. Θα σε ξαναπάρω αμέσως». Έκλεισε, έβγαλε το ακουστικό και έτριψε αφηρημένα το αυτί της που έκαιγε, κοιτάζοντας σαν υπνωτισμένη το μικρόσωμο άντρα.

Υπήρχε κάτι επάνω του... κάτι αλλόκοτο. Ίσως ήταν σχεδιαστής μόδας, σκέφτηκε, ή παραγωγός ταινιών ή και συγγραφέας – είχε προσέξει ότι σε μερικούς συγγραφείς άρεσε να ντύνονται περίεργα. Θα περίμενε ώσπου ο παράξενος τύπος να μπει στο κατάστημα και, μετά, θα τηλεφωνούσε στον αδελφό της για πληροφορίες.

Η Σόφι ήταν έτοιμη να φύγει από το παράθυρο, όμως ο γκριζος άντρας γύρισε απότομα προς το μέρος της. Το πρόσωπό του ήταν στη σκιά κάτω από την τέντα, αλλά, για μια στιγμή, μια φευγαλέα στιγμή, τα μάτια του σπίθισαν.

Η Σόφι ήξερε –*το ήξερε*– ότι ήταν αδύνατον για τον γκριζο ανθρωπάκο να τη βλέπει, κρυμμένη στην αντίθετη πλευρά του δρόμου πίσω από ένα τζάμι που αντανακλούσε το εκτυφλωτικό φως του μεσημεριάτικου ήλιου. Σίγουρα ούτε καν θα διακρινόταν πίσω από το γυαλί.

Κι όμως...

Κι όμως, εκείνη τη μοναδική στιγμή που οι ματιές τους συναντήθηκαν, η Σόφι ένιωσε μια αφύσικη ανατριχίλα, το δέρμα της να μυρμηγκιάζει, ένα ρεύμα κρύου αέρα να χαϊδεύει το λαιμό της και τις μακριές, ξανθές μπούκλες της. Ρίγησε ασυναίσθητα, ταραγμένη από τη δυσάρεστη αίσθηση. Η οπτική επαφή κράτησε μονάχα ένα δευτερόλεπτο. Έπειτα, ο μικρόσωμος άντρας απέστρεψε το βλέμμα του, όμως η Σόφι είχε την εντύπωση ότι είχε καρφώσει τη ματιά του ακριβώς πάνω της.

Αμέσως μόλις ο γκριζος τύπος και οι τρεις φασκιωμένοι σύντροφοί του εξαφανίστηκαν μέσα στο βιβλιοπωλείο, η Σόφι ένιωσε βέβαιη ότι η παρουσία του δεν της άρεσε καθόλου.

Μέντα. Και σάπια αυγά.

«Φρίκη». Στο υπόγειο του βιβλιοπωλείου, ο Τζος Νιούμαν πήρε μερικές βαθιές ανάσες. Από πού έρχονταν αυτές

οι απαίσιες μυρωδιές; Αναρωτήθηκε μήπως κάτι είχε σφηνωθεί πίσω από τα παραφορτωμένα ράφια και είχε πεθάνει εκεί. Πώς αλλιώς μπορούσε να εξηγηθεί μια τέτοια δυσωδία; Το μικρό, ασφυκτικό υπόγειο πάντα μύριζε κλεισούρα και μούχλα. Ο λιγοστός αέρας ήταν βαρύς από την οσμή του πολυκαιρίτικου, τσαλακωμένου χαρτιού αλλά και από το πλούσιο άρωμα των παλιών δερματοδέτων βιβλίων που αναπαύονταν ανάμεσα σε σκονισμένους, αραχνοϋφαντους ιστούς. Ο Τζος αγαπούσε αυτή τη μυρωδιά. Ήταν ζεστή και γλυκιά, σαν τις ευωδιές της κανέλας και των μπαχαρικών που του θύμιζαν Χριστούγεννα.

Μέντα.

Το άρωμα, καθαρό και διαπεραστικό –έτσι μύριζαν οι καινούριες οδοντόκρεμες ή τα περιέργα τσάγια με βότανα που σέρβιρε η αδελφή του στην καφετέρια απέναντι– πλανιόταν σε όλο το υπόγειο, σκέπαζε τη βαριά οσμή του χαρτιού και του δέρματος κι έκανε τα ρουθούνια του να τσουζουν. Από στιγμή σε στιγμή θα φταρνιζόταν. Έβγαλε γρήγορα τα ακουστικά του *άι-ποντ*· δε θα ήταν καθόλου καλή ιδέα να φταρνιστεί φορώντας τα, τ' αυτιά του θα τρελαίνονταν.

Αυγά.

Αναγνώρισε και την ιδιαίτερη μπόχα που αναδίνεται από σάπια, χαλασμένα αυγά – αηδιαστική και ανυπόφορη. Ανακατευόταν με την αδρή μυρωδιά της μέντας, καθόταν σαν γλίτσα πάνω στη γλώσσα και τα χείλη του. Το δέρμα του κεφαλιού του άρχισε να τον τρώει σαν κάτι να σερνόταν πάνω του. Ο Τζος πέρασε αμήχανος τα δάχτυλά του ανάμεσα στα ατημέλητα, ξανθά μαλλιά του. Μήπως είχε ξεχειλίσει η αποχέτευση; Αυτή η σκέψη τον έκανε να ανατριχιάσει.

Με τ' ακουστικά να χοροπηδούν πάνω από τους ώμους του, έλεγξε τον κατάλογο των βιβλίων που κρατούσε: *Τα Άπαντα του Καρόλου Ντίκενς*, είκοσι επτά τόμοι, δερματοδέτο. Πού στην ευχή θα το έβρισκε;

Ο Τζος δούλευε στο βιβλιοπωλείο σχεδόν δύο μήνες αλλά ακόμα δεν είχε καταφέρει να μάθει τη θέση του κάθε βιβλίου. Δεν υπήρχε σύστημα ταξινόμησης – ή μάλλον υπήρχε κάτι, που όμως ήταν κατανοητό μόνο στον Νικ και την Πέρι Φλέμινγκ, τους ιδιοκτήτες του *Μικρού Βιβλιοπωλείου*. Ο Νικ και η γυναίκα του μπορούσαν να ανακαλύψουν οποιοδήποτε βιβλίο, είτε στο κατάστημα επάνω είτε στο υπόγειο, μέσα σε λίγα λεπτά.

Ένα κύμα μέντας και, αμέσως μετά, η αποφορά των σάπινων αυγών, γέμισαν ξανά τον αέρα. Ο Τζος έβηξε και σκούπισε τα δακρυσμένα μάτια του. Δεν άντεχε άλλο! Έχωσε τον κατάλογο σε μια τσέπη του τζιν του και τ' ακουστικά στην άλλη κι όρμησε στα σκαλιά, γέρνοντας συνεχώς δεξιά-αριστερά ανάμεσα στις στοίβες των βιβλίων και των κουτιών. Δε θα έμενε ούτε λεπτό ακόμα εδώ κάτω, μ' ετούτη τη φοβερή βρόμα. Τρίβοντας τα μάτια του, που τώρα τον έτσουζαν αφόρητα, άδραξε το κάγκελο της σκάλας και άρχισε ν' ανεβαίνει. Αν δεν ανάσαινε αμέσως λίγο καθαρό αέρα, θα έκανε εμετό – όμως, τι παράξενο, όσο πιο πολύ πλησίαζε την κορυφή της σκάλας, τόσο πιο έντονες γίνονταν οι μυρωδιές.

Όταν ο Τζος Νιούμαν ξεμύτισε από το άνοιγμα της πόρτας του υπογείου, ένωσε αμέσως ότι συνέβαινε κάτι συνταρακτικό.

Κατέχει το μυστικό που μπορεί να προκαλέσει το τέλος του Κόσμου.

Η αλήθεια: ο Νικόλας Φλαμέλ γεννήθηκε στο Παρίσι στις 28 Σεπτεμβρίου του 1330. Σχεδόν επτακόσια χρόνια αργότερα, αναγνωρίστηκε ως ο μεγαλύτερος αλχημιστής της εποχής του. Λέγεται ότι ανακάλυψε το μυστικό της αιωνιότητας. Τα αρχεία δείχνουν ότι πέθανε το 1418.

Ο τάφος του, όμως, βρέθηκε κενός.

Ο θρύλος: ο Νικόλας Φλαμέλ ζει χάρη στο ελιξίριο που παρασκευάζει εδώ και αιώνες. Το μυστικό της αιωνιότητας είναι κρυμμένο στο *Βιβλίο του Αβραάμ του Μάγου*, το πιο ισχυρό βιβλίο που υπήρξε ποτέ, ικανό να καταστρέψει τον κόσμο.

Κι αυτό ακριβώς σκοπεύει να κάνει ο Δόκτωρ Τζι: να το κλέψει και να καταστρέψει την ανθρωπότητα. Αν η προφητεία είναι σωστή, η Σόφι και ο Τζος Νιούμαν είναι οι μοναδικοί που έχουν τη δύναμη να σώσουν τον κόσμο.

Κι αυτό γιατί...

...Μερικές φορές οι θρύλοι είναι αληθινοί!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 1, 105 79 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-463-0

9 789604 534630